

Beeld/spraak

Luc GORDTS / Jozefien VAN HUFFEL

TOLLEMBEEK | KERK & leven is een blad met geschiedenis. En met bijpassende vrijwilligers, dierbaar als oude kennissen, die vaak al jaren lezen, schrijven en verkopen. Je zou voor minder een natje, droogje en bedankje serveren, zoals de plaatselijke redactie in Tollembeek onlangs deed. Ook in de nieuwe, digitale periode die het blad momenteel betreedt, blijven oude kennissen hoogst belangrijk. Want zelfs al zijn drukwerk en opmaak straks op en top digitaal, zonder onze op en top analoge vrijwilligers redden we het niet.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Eucharistie

KERK & leven, 8 MEI 2013

Ik onderschrijf volledig het belang van de eucharistie voor wie als christen wil leven. De eucharistie is het hart van de christelijke gemeenschap en de voedingsbron voor elk engagement. De centralisatie-politiek – of moet ik zeggen de afbraak-politiek? – waardoor vele kerken worden gesloten, is niet de enige, maar toch zeker een ernstige oorzaak van het door lezer Gilbert Knuyt aangehaalde gebrek aan belangstelling voor de eucharistie. Wie had ooit durven denken dat gelovige gemeenschappen een dagelijks gevecht zouden moeten aangaan met de clerus om op zondag als christen in de eigen parochiekerk te kunnen samenkomen rond de Heer?

Al zijn we misschien niet meer met zovelen, Jezus' uitspraak „Waar er twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben Ik in hun midden”, blijft nog altijd waar. Het zijn de woorden van de Heer, die trouwens nooit heeft gezegd dat alleen mannelijke

celibatairen de gemeenschap mogen samenbrengen en voorstaan. Als er geen hervorming van het priesterambt mogelijk is, is er straks geen eucharistie meer. Beseft onze kerkleiding wel waar ze mee bezig is?

M-Claire DE LANGHE, via e-mail

Mark Delrue

KERK & leven, 2 MEI 2013

Mark Delrue merkt op dat de kerkgebouwen vaak de mooiste gebouwen van een gemeente of stad zijn. „We moeten in onze kerken een soort *Gesamtkunst* bieden, een totaalervaring van schoonheid: met een liturgie die aanspreekt, muziek, wierook en kunst”, zegt hij. We treden die benadering graag bij. In zijn boek *Het humanisme* (2001) reikte de vrijzinnige filosoof Jaap Kruithof daarover trouwens betekenisvolle en complementaire inzichten aan. Mark Delrue betoogt ook dat we vandaag misschien wel veel weten, maar dat het erop aankomt te worden zoals de apostelen die nog moesten ontdekken

wie Jezus was. Misschien kan een kerk met religieuze kunst een vernieuwde ruimte worden voor alle zoekende mensen, gelovigen én ongelovigen.

Bruno SAELENS, Brugge

Ontwikkelingshulp

KERK & leven, 2 MEI 2013

Ontwikkelingshulp is inderdaad een plicht, bestemd voor alle donorlanden zoals ook ons land er een is. Liefdadigheid is veeleer van toepassing voor kleinere hulporganisaties die meer op lokaal vlak in de ontwikkelingslanden actief zijn. Het zijn een soort hedendaagse paters en nonnen.

Zo ontmoette ik tijdens mijn tweejarige verblijf in Pakistan een jonge vrouw uit Wallonië. Ze gaf er in Peshawar Engelse les aan meisjes die uit Afghanistan waren gevlucht. Drie miljoen vluchtelingen uit dat land leefden er toen, en nog steeds overigens, in Pakistan.

Twee jaar al gaf die jonge Waalse vrouw daar les. Niet omdat ze

daartoe verplicht was, maar als een werk van liefdadigheid. De middelen die ze ter beschikking had, waren zonder meer wraakroepend. Hoewel ze de enige lesgeefster voor meer dan driehonderd meisjes was, had ze een ijzeren wil om door te zetten en vol te houden.

Roland BOYDENS, Diksmuide

De nieuwe man

KERK & leven, 15 MEI 2013

Als vrouw en moeder, bijna twintig jaar inmiddels, kan ik alleen maar beamen dat ik het heel aangenaam vind om samen met mijn man in te staan voor het gezin. Ook ik geniet van zijn aanwezigheid en de hulp die hij biedt bij zowel de opvoeding van de kinderen als bij de karweitjes in huis. Als dat niet zo zou zijn, zou ik me meer dienstmeisje dan echtgenote voelen.

Toch schuilt er volgens mij in de meerdere artikelen van uw dossier *Is de nieuwe man vandaag ook een nieuwe papa?* een gevaarlijke gedachtestroom. Het is precies

alsof het allemaal niet ver genoeg gaat, alsof er iets mis is wanneer een vrouw vrouwelijk is en een man een echte man. Dat zou ertoe kunnen leiden – en daar worden we eigenlijk nu al mee geconfronteerd – dat een man te zacht en te vrouwelijk is, en dat een vrouw zich te mannelijk opstelt, zodat beiden hun natuurlijkheid verliezen.

Die natuurlijkheid staat gewoon in ons man- of vrouw-zijn geschreven. Daar moeten we ons geen zorgen over maken, integendeel, het is een fantastische aanvulling op elkaar, ook al zorgt dat in de praktijk soms voor ergernissen. Als we dat gegeven met een bovennatuurlijke blik zouden kunnen bekijken, zouden we merken dat man en vrouw op die manier samen, ieder met hun eigenheid, Gods beeld vormen. En dat is het wonder van de schepping! Vandaar mijn hoop dat de nieuwe man, echt man mag blijven en dat de vrouw, ondanks haar emancipatie, echt vrouw mag zijn.

Marijke DECKERS, Tremelo